

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 24. července 2014 v senátě složeném z JUDr. Jaroslava Pytlouna a soudců JUDr. Petra Beneše a JUDr. Vladimíra Cvetlera **odvolání obžalované Š. K.**, nar. xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 19. března 2014, sp.zn. 1T 71/2012, a rozhodl t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu se napadený rozsudek **z r u š u j e** v celém rozsahu.

Podle § 259 odst. 3 písm. a) tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že

obžalovaná

Š. K.,

roz. F., nar. Xxx v xxx, trvale bytem xxx,

se podle § 226 písm. b) tr. řádu **z p r o š ť u j e** obžaloby státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu ze dne 22.9.2012, sp.zn. 1ZT 183/2012, pro skutek trestného činu neoprávněného nakládání s osobními údaji podle § 178 odst. 2 tr. zákona účinného do 31.12.2009, spočívající v tom, že v období nejméně od 1. 1. 2005 do 31. 8. 2007 v pobočce Xxx a.s. v Xxx jako zaměstnankyně Xxx a.s. zařazena na pracovní pozici privátní pozice nahlížela téměř

každodenně na spořicí účet č. xxx majitelky J.L., nar. xxx a zde získané informace, které jsou předmětem bankovního tajemství dle § 38 odst. 1 zákona č. 21/1992 Sb. o bankách a ke kterým má státem uloženou povinnost mlčenlivost podle § 39 odst. 1 zákona č. 21/1992 Sb. o bankách, neoprávněně předávala bývalému manželovi J.L. – Ing. D.Š., nar. xxx, se kterým byla v této době v rozvodovém řízení a u Obvodního soudu pro Prahu 6 se řešilo a řeší vypořádání společného jmění manželů, kdy v následném období, minimálně od počátku roku 2006 do 25. 5. 2007 opakovaně Ing. D.Š. sděloval J.L., že ví o veškerých pohybech na jejím účtu, včetně plateb platební kartou, využití kontokorentu a výběru hotovosti a toto činil s vědomím, že Ing. D.Š. nemá a neměl k předmětnému účtu J.L. dispoziční právo a ani, že ani J.L. nedala výslovný souhlas, aby byly informace o jejím bankovním účtu sdělovány Ing. D.Š., čímž způsobila J.L. újmu a vědomí, že její údaje nejsou dostatečně chráněny,

protože na základě důkazů předložených v hlavním líčení státním zástupcem a případně doplněných soudem, a to i z návrhů ostatních stran, v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se poškozená J.L., nar. xxx, bytem xxx xxx, SRN, směrové číslo xxx odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních,

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem obvodního soudu byla obžalovaná Š. K. uznána vinnou trestným činem neoprávněného nakládání s osobními údaji podle § 178 odst. 2 tr. zákona účinného do 31.12.2009, který měl spočívat v tom, že úmyslně porušila právní předpisy a stanovenou povinnost mlčenlivosti tím, že sdělila, nebo zpřístupnila osobní údaje o jiném získaném v souvislosti s výkonem povolání a způsobila tím vážnou újmu na právech osoby, již se osobní údaje týkají, přičemž dle skutkových zjištění nalézacího soudu se tohoto trestného činu dopustila tím, že v období nejméně od 1. 1. 2005 do 31. 8. 2007 v pobočce Xxx a.s. v Xxx jako zaměstnankyně Xxx a.s. zařazena na pracovní pozici privátní pozice nahlížela téměř každodenně na spořicí účet č. xxx majitelky J.L., nar. xxx a zde získané informace, které jsou předmětem bankovního tajemství dle § 38 odst. 1 zákona č. 21/1992 Sb. o bankách a ke kterým má státem uloženou povinnost mlčenlivost podle § 39 odst. 1 zákona č. 21/1992 Sb. o bankách, neoprávněně předávala bývalému manželovi J.L. – Ing. D.Š., nar. xxx, se kterým byla v této době v rozvodovém řízení a u Obvodního soudu pro Prahu 6 se řešilo a řeší vypořádání společného jmění manželů, kdy v následném období, minimálně od počátku roku 2006 do 25. 5. 2007

opakovaně Ing. D.Š. sděloval J.L. , že ví o veškerých pohybech na jejím účtu, včetně plateb platební kartou, využití kontokorentu a výběru hotovosti a toto činil s vědomím, že Ing. D.Š. nemá a neměl k předmětnému účtu J.L. dispoziční právo a ani, že ani J.L. nedala výslovný souhlas, aby byly informace o jejím bankovním účtu sdělovány Ing. D.Š. , čímž způsobila J.L. l újmu a vědomí, že její údaje nejsou dostatečně chráněny.

Za shora popsanou trestnou činnost byla obžalovaná soudem I. stupně odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 13 měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu v trvání 3 let. Současně bylo v napadeném rozsudku stanoveno, že podle § 229 odst. 1 tr. ř. se poškozená J.L., nar. xxx, bytem xxx, SRN, směrové číslo xxx odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonné lhůtě, tedy řádně a včas, prostřednictvím svého obhájce obžalovaná Š. K. odvolání, jak do výroku o vině, tak i do výroku o trestu.

Soudu I. stupně vytyká následující skutečnosti. Uvádí, že nalézací soud založil své rozhodnutí o vině na četnosti náhledů obžalované na účet poškozené, přičemž obžalovaná uvedla, že tak činila v souvislosti se svou pracovní činností, že je nesmyslné, aby z jiných důvodů několikrát denně nahlížela na účet poškozené. Současně namítá, že manžel poškozené, kterého měla informovat o těchto údajích z účtu, měl podstatnou informaci o rámcových příjmech poškozené v plném rozsahu k dispozici, ať již z důvodů, že s manželkou, resp. bývalou manželkou uzavírali různé dohody ohledně výživného, tak i z důvodů, že pohyby na účtu nebyly nijak rozsáhlé, jak co do množství, tak co do výše uvedených částek a současně měl přístup k výpisům z účtu ve společném bytě. Dále obžalovaná prostřednictvím obhájce namítá skutečnost, že její jednání bylo nesprávným způsobem právně kvalifikováno, tedy podle ustanovení § 178 odst. 2 starého trestního zákona, účinného do 31.12.2009, s ohledem na skutečnost, že podle znění aktuální právní úpravy, tedy § 180 odst. 2 trestního zákoníku, kde je upraven přečin neoprávněného nakládání s osobními údaji, by muselo být prokazováno způsobení vážné újmy na právech či oprávněných zájmech příslušné osoby, že tato skutečnost, resp. právní kvalifikace, je pro obžalovanou příznivější v souladu s platnou právní praxí a soud k této skutečnosti vůbec nepřihlédl. Dále obžalovaná namítá, že manželství manželů Š. trvalo až do roku 2006 a v této době měl poškozený v první řadě přístup do bytu poškozené, takže se mohl kdykoliv seznámit nejen s výpisy z účtů patřící poškozené, ale i z dalšími skutečnostmi k hospodaření a finanční situaci poškozené a mimo to nalézací soud neřešil ani otázku, zda manžel poškozené měl z hlediska práva oprávnění být informován o finančních prostředcích, resp. majetku, který byl součástí společného jmění manželů za doby trvání manželství. Kromě toho obžalovaná poukazuje na skutečnost, že trestní stíhání bylo vedeno nestandardním

způsobem přinejmenším v té části, že trestní stíhání bylo zahájeno až téměř těsně na hranici promlčení, že uložený trest je zcela nepřiměřeně přísný i s ohledem na skutečnost, že obžalovaná dosud soudně trestána nebyla a taktéž na skutečnost, že od údajného spáchání trestné činnosti uplynula již dlouhá doba téměř 7 let, přičemž nelze opominout i ten fakt, že souběžně probíhají různé občanskoprávní spory poškozené s Českou spořitelnou. Ze všech uvedených důvodů obžalovaná proto navrhuje, aby byla obžaloby zproštěna nebo, aby byl odsuzující rozsudek zrušen a věc vrácena nalézacímu soudu k doplnění dokazování a k novému projednání věci a rozhodnutí v ní.

Městský soud v Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku a správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, by odvolací soud přihlédl, jen pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání a dospěl k závěru, že odvolání obžalované je důvodné, byť zčásti i z jiných, než v odvolání uvedených důvodů.

Předně je třeba uvést, že odvolací soud nejprve konstatuje, že řízení v této trestní věci není zatíženo žádnou procesní vadou, která by se projevila ve zkrácení práva obžalované na její obhajobu či v procesně vadném postupu při provádění důkazů, ať ve stadiu přípravného řízení nebo v řízení před soudem v hlavním líčení. Je zřejmé, že z hlediska ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu byla provedena naprostá většina potřebných a reálně dosažitelných důkazů, které mohly k objasnění skutkového stavu věci přispět a nalézací soud si tak vytvořil patřičný skutkový základ pro své rozhodování. Se stejnou pečlivostí byly objasňovány okolnosti svědčící proti obžalované, jakož i okolnosti svědčící v její prospěch, shromážděné důkazy pak obvodní soud důsledně hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na odpovědném uvážení všech okolností případu jednotlivě, v jejich souhrnu i ve všech relevantních vzájemných souvislostech. Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obžalované, což zároveň nezabývá soud povinností, aby v případě potřeby sám doplnil dokazování v rozsahu nezbytném pro své rozhodnutí.

Provedené vyhodnocení důkazů soudem I. stupně, byť, jak již bylo výše poznamenáno, jistě vychází z jeho vnitřního přesvědčení, avšak neodpovídá podle názoru odvolacího soudu plně ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, neboť v úvahu nebyly vzaty všechny okolnosti výše naznačené zejména v odvolání obžalované a pro řešení souzené problematiky významné a nabízející se. Odvolací soud připomíná, že pouhé podezření, byť by jeho stupeň, že obžalovaná se mohla inkriminovaného jednání (trestného činu) dopustit, byl jakkoliv vysoký, samo o sobě nevytvoří spolehlivý a zejména zákonný podklad pro odsuzující výrok soudu, který musí být výrazem lidsky dosažitelné jistoty, plynoucí především ze zákonem stanoveného procesu

zjišťování a následného vyhodnocení rozhodných skutečností tak, aby se skutkové závěry soudního rozhodnutí neocitly v rozporu s vlastním obsahem provedených důkazů. Lze jistě připustit, že obžalovaná je důvodně podezřelá z protiprávního jednání vůči poškozené a nepochybně způsob jejího chování a plnění jejích pracovních povinností jako pracovnice banky nebyl zcela jistě v souladu se všemi zásadami plnění jejích pracovních povinností a s etickými a morálními zásadami dodržovanými ve vztazích mezi lidmi vůbec, nicméně její obhajoba může být i účelová a zatímco u obžalované je výhradně zcela na ní, jaký způsob své obhajoby zvolí, poškozená v roli svědka má oproti jiným povinnost vypovídat jen podle pravdy o tom, co je jí známo o trestném činu a o jeho pachateli nebo o okolnostech důležitých pro trestní řízení. Výpověď obžalované, resp. svědkyně, se skládá z řetězce tvrzení, jež mohou obsáhnout skutkový děj od přípravy přes provedení a dokonání trestného činu, až po okolnosti následující po jeho spáchání. Součástí induktivní metody postupu orgánů činných v trestním řízení je ověření věrohodnosti a nezájatosti vypovídajících osob a ověření té části tvrzení, které lze testovat i dalším dokazováním a myšlenkově dospět k důvodnosti přesvědčení i opravdivosti zbývajících částí či případně celé výpovědi. Nelze však jen ze způsobu vedení obhajoby vinu obžalované dovozovat.

Zároveň Městský soud v Praze připomíná, že zásada volného hodnocení důkazů, o kterou je opřena veškerá činnost orgánů činných v trestním řízení a trestní řízení jako takové, je vybudována na vnitřním přesvědčení orgánů činných v trestním řízení, které však není projevem libovůle či svobody takového orgánu, ale musí se vytvářet přísně logicky, opírat se o právní vědomí, o všestranné, hluboké a logické zhodnocení důkazů i v jejich vzájemných souvislostech a s přihlédnutím ke všem okolnostem případu. Takto však nalézací soud v dané věci zcela nepostupoval a zejména právní hodnocení věci a odsuzující výrok vzbuzují pochybnosti o své správnosti. V daném případě je možno nepochybně žalovanou trestnou činnost z hlediska důkazního bezesporu zařadit mezi případy „tzv. tvrzení proti tvrzení“, při nichž na jedné straně stojí i výpověď jednoho či více svědků, jež je zcela či v části v přímém rozporu s výpovědí obžalované na straně druhé, která spáchání trestné činnosti popírá buď ve snaze snížit podíl své viny a tím i zmírnit dopad trestní represe, anebo prostě proto, že podle jejího přesvědčení se skutek nestal vůbec či se případně odehrál za jiných okolností. Existence podobné neshody mezi jednotlivými důkazy či skupinami důkazů sice nebývá v soudní praxi ničím neobvyklým, nicméně je však v takové situaci nezbytné, aby nalézací soud důkazní postup pokud možno vyčerpávajícím způsobem popsal a logicky, věcně a přesvědčivě odůvodnil, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemných protichůdných skutkových verzí. Ve smyslu § 125 odst. 1 tr. řádu je obvodní soud povinen v odůvodnění rozsudku vyložit, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, zejména pokud si ty vzájemně odporují. Ze zásad hodnocení důkazů uvedených v § 2 odst. 5, 6 tr. řádu a ze zásady presumpce nevinu popsané v

§ 2 odst. 2 tr. řádu však vyplývá, že pokud po vyhodnocení všech reálně dostupných důkazů se není možné jednoznačně přiklonit k závěrům, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, nezbyvá než při respektování zásady „in dubio pro reo“ zvolit možnost pro obžalovanou příznivější.

Zmíněnými procesními pravidly se podle přesvědčení odvolacího soudu prvostupňový soud bezezbytku neřídil a z těchto důvodů byla ze strany nalézacího soudu zjištěna určitá pochybení a s ohledem na tyto skutečnosti bylo proto rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku, protože za stávající důkazní situace nelze postavit najisto, zda obžalovaná Š. K. se skutečně dopustila jednání, které by bylo trestnou činností, byť důvodné podezření, že tomu tak je, stále existuje. Trestní řízení však vyžaduje v tomto ohledu ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který je možný od lidského poznání požadovat, a to tedy mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost prokázat, že obžalovaná svým jednáním naplnila všechny znaky skutkové podstaty přečinu, z něhož byla obžalována. V opačném případě, jak již bylo výše uvedeno, musí nastoupit zásada „v pochybnostech ve prospěch obžalovaného“ s rozhodnutím ve prospěch obžalované.

Ke všem shora uvedeným skutečnostem považuje městský soud za nutné zdůraznit a zvýraznit zejména tyto následující skutečnosti. Je pravdou, že trestní stíhání obžalované bylo zahájeno až za dlouhou dobu od doby, kdy mělo k trestné činnosti dojít. Je též pravdou, že ze všech výše uvedených důvodů, aniž by na tom měla obžalovaná nějaký výrazný podíl, je konečným způsobem ve věci rozhodováno zdejším soudem v podstatě po uplynutí 7 let od údajného spáchání trestné činnosti. Je dále pravdou, že obžalovaná je osobou dosud zcela bezúhonnou a ani od konce období označeného ve výroku napadeného rozsudku, tedy po 31.8.2007, se nedopustila žádné trestné činnosti, jak vyplývá z obsahu rejstříku trestů. Odvolací soud se v plném rozsahu ztotožňuje dále s názorem obhajoby spočívající v tom, že z hlediska pojetí společenské nebezpečnosti či společenské škodlivosti jednání obžalované se nelze domnívat, že by manžel za trvání manželství nemohl mít znalost o finanční situaci své manželky a o stavu jejího účtu a naopak je zdejší soud toho názoru, že toto právo má, jak plyne ze samotného institutu společného jmění manželů a jak bylo mimo to zjištěno, ještě dlouho po 31.8.2007 nebyly majetkové záležitosti mezi rozvedenými manželi zcela vypořádány a je proto patrné, že se rozhodně nelze domnívat, že by bývalý manžel poškozené neměl oprávnění vědět podstatné skutečnosti o vzájemném společném majetku, a to vše nota bene ještě za trvání manželství, byť formálního trvání. Všechny tyto skutečnosti výrazným způsobem ovlivňují fakt, zda se v dané věci jedná z hlediska trestně právního o jednání zásadním způsobem společensky nebezpečné podle terminologie starého trestního zákona nebo společensky škodlivé podle terminologie nového trestního zákoníku. V dalším odvolací soud uvádí, že rozhodně z celého dosavadního dokazování nevyplývá fakt, že by jednáním obžalované došlo k vážné újmě na právech nebo oprávněných zájmech osoby, již se osobní údaje týkají, tedy k tomu, co

nalézací soud uvádí v právní větě výroku svého rozsudku ze dne 19.3.2014. A touto skutečností dospívá celé odvolací řízení právě k celému jádru věci, a to když bylo zjištěno, že postupem nalézacího soudu a v daném případě i postupem příslušného státního zastupitelství v podané obžalobě došlo k závažnému narušení ustanovení hmotného práva. K tomu je třeba uvést, že právní věta trestného činu neoprávněného nakládání s osobními údaji podle § 178 odst. 2 tr. zákona platného do 31.12.2009 zní: „kdo osobní údaje o jiném získané v souvislosti s výkonem svého povolání, zaměstnání nebo funkce, byť i z nedbalosti, sdělí nebo zpřístupní, a tím poruší právním předpisem stanovenou povinnost mlčenlivosti, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta nebo zákazem činnosti nebo peněžitým trestem.

Naproti tomu ustanovení § 180 odst. 2 tr. zákoníku, které upravuje právní větu přečinu neoprávněného nakládání s osobními údaji zní: „kdo, byť i z nedbalosti, poruší státem uloženou nebo uznanou povinnost mlčenlivosti tím, že neoprávněně zveřejní, sdělí nebo zpřístupní třetí osobě osobní údaje získané v souvislosti s výkonem svého povolání, zaměstnání nebo funkce, a způsobí tím vážnou újmu na právech nebo oprávněných zájmech osoby, již se osobní údaje týkají, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta nebo zákazem činnosti.

V § 2 tr. zákoníku je upraven pojem trestnosti činu a doba jeho spáchání, přičemž v ustanovení § 2 odst. 1 tr. zákoníku je uvedeno, že trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Podle § 2 odst. 3 tr. zákoníku při pozdějších změnách zákona, který je účinný při dokončení jednání, jímž je čin spáchán, se užije zákona nejmírnějšího.

V § 16 tr. zákona účinného do 31.12.2009, který upravuje působnost trestních zákonů je v § 16 odst. 1 uvedeno, že trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Souhrnem lze uvést, že jak podle starého trestního zákona, tak i podle nového trestního zákoníku se trestnost činu vždy posuzuje podle doby spáchání, pokud pozdější úprava není pro pachatele příznivější. K tomu je nutno uvést, že jak státní zástupce v podané obžalobě, tak i soud I. stupě ve výroku uvedeného rozsudku v podstatě sloučil či možná i v důsledku písařských nepřesností pochybil či spletl text právní věty, kdy jak vyplývá ze str. 2 napadeného rozsudku, hovoří zde o vážné újmě na právech osoby, již se osobní údaje týkají, tedy o institutu, který zná až ustanovení § 180 odst. 2 platného trestního zákoníku, přičemž ustanovení § 178 odst. 2 „starého“ trestního zákona účinného do 31.12.2009 tento institut vážné újmy na právech nezná a nepoužívá. To vše přitom ovšem nalézací soud, podobně jako státní zastupitelství, jednání obžalované v daném případě kvalifikuje jako trestný čin neoprávněného nakládání s osobními údaji podle § 178 odst. 2 tr. zákona účinného do 31.12.2009. Lze tedy laicky uvést, že ve výroku napadeného rozsudku je v rozporu s veškerou

platnou právní úpravou použita právní věta ustanovení § 180 odst. 2 tr. zákoníku a naopak jednání je označeno, pojmenováno a kvalifikováno jako trestný čin neoprávněného nakládání s osobními údaji podle § 178 odst. 2 tr. zákona. Mimo toto formální pochybení, které však má zásadní charakter a zásadní dopad, je třeba uvést, že jednáním obžalované skutečně nebylo zjištěno, že by došlo k jakékoliv vážné újmě na právech poškozené tak, jak má na mysli ustanovení platného trestního zákoníku s ohledem na všechny výše uvedené okolnosti, ať již dobu spáchání, zejména v trvání manželství a další okolností případu, a že tedy s ohledem na tyto skutečnosti mělo být jednání případně právně posuzováno s ohledem na charakter výhodnosti, protože § 180 odst. 2 tr. zákoníku hovoří o vážné újmě, kterou však obžalovaná nezpůsobila podle tohoto ustanovení trestního zákoníku a nikoliv však podle § 178 odst. 2 tr. zákona účinného a platného v době vzniku protiprávní události.

Mimo těchto úvah ohledně působnosti trestního zákona, jak bylo uvedeno, je výhodnější pro posouzení celé věci právní kvalifikace podle § 180 odst. 2 tr. zákoníku, protože ta obsahuje institut vážné újmy, přičemž však nebylo zjištěno, že by k naplnění tohoto pojmu došlo, je nutno ještě připomenout, že podle § 13 odst. 1 tr. zákoníku je trestným činem protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně. Dále v § 12 tr. zákoníku, který upravuje zásadu zákonnosti a zásadu subsidiarity trestní represe vyplývá z odst. 1, že pouze trestní zákon vymezuje trestné činy a stanoví trestní sankce, které lze za jejich spáchání uložit a zejména z odst. 2, § 12 tr. zákoníku vyplývá, že trestní odpovědnost pachatele a trestně právní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Zásadně tedy platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem, ale tento závěr je však v případě méně závažných trestných činů korigován uplatněním zásady subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku, když nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Z uvedeného vyplývá, že se jedná toliko o zásadu a nikoli o konkrétní normu, a proto je třeba ji aplikovat nikoli přímo, ale v zásadě jen prostřednictvím právních institutů a jednotlivých norem trestního práva. Pokud se týká přečinu podle § 180 odst. 2 tr. zákoníku, je na tento přečin stanovena sazba trestu odnětí svobody až na tři léta nebo zákaz činnosti. Nepochybně je možno tento přečin považovat za méně závažný trestný čin. Z citovaného ustanovení § 12 tr. zákoníku vyplývá, že znaky trestného činu je třeba vykládat tak, aby za trestný čin byl považován pouze čin společensky škodlivý a tuto společenskou škodlivost na druhé straně nelze řešit pouze v obecné rovině, ale je jí třeba vždy zvažovat v konkrétním posuzovaném případě spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné zhodnotit intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku, tedy k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele, k možnosti jeho nápravy apod. Úvaha o tom, zda jde o čin, který není trestným činem pro nedostatek škodlivosti pro společnost, se uplatňuje v případě, ve kterém

posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Současně princip společenské škodlivosti činu je doplněn i principem „ultima ratio“, který znamená, že trestně právní postih je na místě pouze tam, kde jsou jiné prostředky z hlediska ochrany práv jiných vyčerpané nebo nevhodné.

Nelze opominout již shora opakovaně zdůrazněné skutečnosti, ať již, že k celé události došlo před 7 lety, že obžalovaná je osobou bezúhonnou a že nedošlo k žádné vážné újmě jejím jednáním.

Všechny tyto skutečnosti odvolací soud vzal do úvahy, přičemž nelze opominout i následující fakta. Jak již bylo uvedeno ve smyslu § 13 a § 12 odst. 2 tr. zákoníku, platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je zásadně trestným činem. Avšak tento závěr je v případě méně závažných trestných činů korigován uplatněním zásady subsidiarity trestní represe, podle níž odpovědnost pachatele a trestně právní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. V liberálním právním státě je třeba státní zásahy v rámci kriminální politiky uplatňovat přiměřeně a maximálně zdrženlivě, a to zejména při realizaci trestního postihu, když s ohledem na závažnost trestní sankce, která je nezřídka způsobilá ohrozit sociální existenci dotčené osoby, což je nepochybně tento případ, je nutno zajistit, aby trestní právo bylo použito tehdy, když ostatní sociální, politické a právní prostředky nejsou dostatečně účinné nebo selhávají. Lze se naopak domnívat, že právě v tomto případě jsou splněny všechny podmínky § 13 odst. 1 a § 12 odst. 1, 2 tr. zákoníku. Tyto zásady by se měly zvláště používat či o nich uvažovat zejména pokud v konkrétním posuzovaném případě půjde o přečin menší závažnosti, vymykající se obvyklým způsobům páčání trestné činnosti a tedy o tzv. hraniční případ trestní odpovědnosti, což s ohledem na všechna výše popsání zjištění a dokázané skutečnosti nepochybně v tomto případě je naplněno.

Tuto tzv. společenskou škodlivost Městský soud v Praze neposuzuje pouze v obecné rovině, ale v daném konkrétním případě uvedeného přečinu jí hodnotí i z hlediska intenzity naplnění kritérií uvedených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku, a to ve vztahu ke konkrétním znakům zvažované skutkové podstaty přečinu.

V tomto případě Městský soud v Praze shrnuje, že u tohoto konkrétního případu při otázce řešení společenské škodlivosti nahlížel přísně individuálním způsobem s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem daného jednání, k osobě obžalované, době uplynulé od celé věci, celkovým okolnostem případu, k otázce trvání manželství poškozené a všem okolnostem celé věci.

Právě v ustanovení § 12 a § 13 tr. zákoníku se upravuje a řeší problém tzv. bagatelních deliktů, které by neměly nebo nemusely být trestné, neboť při naznačeném způsobu použití zásady subsidiarity trestní represe je zabraňováno tomu, aby tzv. bagatelní činy byly považovány za trestné činy. Taktéž je třeba posoudit, zda hledisek uplatněných trestním zákoníkem nebylo dosaženo i bez dokončení trestního řízení resp. zda tedy existuje i nadále veřejný zájem i zájem společnosti na provedení daného trestního řízení a na případném odsouzení pachatele takto posuzovaného činu, avšak z hledisek použití zásady subsidiarity trestní represe lze dojít k účelu tohoto trestního řízení, zejména všech výchovných hledisek, i bez odsouzení pachatele, přičemž toto přichází v úvahu jen u takovýchto činů menší závažnosti či drobnější povahy, u kterých může zejména chování obžalované po žalovaném jednání, její trvající bezúhonnost a okolnosti případu, i když jak již bylo zdejší soudem výše citováno, rozhodně nelze považovat jednání obžalované za chvályhodné či etické, ale může/ dosavadní trestní řízení/ vyvážit zájem společnosti na jejím trestním postihu.

Ze všech těchto uvedených a popsanych důvodů Městský soud v Praze rozhodl tak, jak je patrné ve výrokové části tohoto usnesení a napadený rozsudek obvodního soudu byl zrušen v celém rozsahu a odvolací soud ve věci rozhodl sám tak, jak je uvedeno shora, protože dospěl k závěru, že v žalobním návrhu označený skutek, s ohledem na všechny citované okolnosti není trestným činem, a proto obžalovanou zprostil podle § 226 písm. b) tr. řádu uvedené obžaloby.

Poučení: Proti tomuto rozsudku n e n í další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b tr. ř. však lze proti němu podat d o v o l á n í , a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch

obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 24. července 2014

JUDr. Jaroslav P y t l o u n , v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. D.